

Ας μιλήσουμε για ένα στρατόπεδο: την κοινωνία-στρατόπεδο

Από τότε που το ελληνικό κράτος γνώρισε και τη δική του εκδοχή της "Κρίσης", έχει κηρυχθεί ένα ιδιότυπο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που επηρεάζει κάθε όψη της κοινωνικής ζωής. Η «έκτακτη ανάγκη» που αντιμετωπίζει η πατρίδα (τους) ορίζει πως κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής πρέπει να αντιμετωπίζεται και να οργανώνεται έχοντας ως πρότυπο το στρατόπεδο: οι καθημερινές σχέσεις, η καταστολή, η νομοθεσία, η αξία της ζωής, οι εκπαιδευτικοί μηχανισμοί, οι δομές περίθαλψης, όλα αναδιοργανώνονται εδώ και 5 χρόνια σύμφωνα με τη λογική μίας κοινωνίας-στρατόπεδο.

Ας τα πιάσουμε ένα-ένα. Στα σύνορα, η περιβόητη καλύτερη φύλαξη εκδηλώνεται με συστηματικές και παραδειγματικές δολοφονίες και πνιγμούς μεταναστών. Η επικράτεια γεμίζει κανονικότητα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ενόσω, οι βασανισμοί μεταναστών εργατών στα τμήματα και οι καθημερινοί μπατασικοί εξευτελισμοί στους δρόμους συνεχίζονται απρόσκοπτα με την έως τώρα σιωπηρή συναίνεση ή τον στρουθοκαμηλισμό των ντόπιων – κάθε στρατώνας πρέπει να έχει τους γλείφτες του. Οι εκπαιδευτικοί μηχανισμοί τιμωρούν ή απειλούν με αποκλεισμό από τις Πανελληνίες όσους μαθητές συμμετείχαν σε καταλήψεις, συνδράμουν στην ποινική τους καταστολή, ενώ αξιολογούν με μπτρώ φρονημάτων τους εκπαιδευτικούς. Το κόστος μετακίνησης με τα ΜΜΜ αυξάνεται σε αντιστοιχία με την αύξηση του ελεγκτικού προσωπικού (και του τσαμπουκά τους), την ίδια στιγμή που αναρτώνται στα λεωφορεία κανονισμοί συμπεριφοράς – για να πάρει η πειθαρχία τη θέση της κοινής λογικής στις σχέσεις μεταξύ επιβατών. Οι μηχανισμοί υγείας ακριβαίνουν ή/και καταργούνται πετώντας στο περιθώριο χιλιάδες ανθρώπους για να πεθάνουν ως περισευούμενοι. Εκτός από το κέντρο της Αθήνας που λειτούργει υπό το βλέμμα και το γκλόμπ του φιλόξενου Δία, τώρα και οι γειτονιές κατακλύζονται από αστυνομικά περίπολα, με τους κατοίκους τους να είναι

ανά πάσα στιγμή έκθετοι σε κάθε είδους μπατασικό έλεγχο και καπρίτσιο. Η φθίνια της ζωής όσων περισσεύουν, η στοίβαξή τους στις ουρές των συσσιτίων, των ΟΑΕΔ και των δυσεύρετων μεροκάματων της πείνας, το άπλωμα της πειθαρχίας και της ψυχρής λογικής, η εγκαθίδρυση του φόβου, η μάχη όλων-εναντίον-όλων με κάθε τμήμα είναι όλα χαρακτηριστικά μίας κοινωνίας-στρατόπεδο.

Και αν ο εμπειρισμός μας αυτού του ανοιχτού στρατοπέδου φαντάζει απλοϊκός, ας μιλήσουμε και με πιο πολιτικούς όρους. Ο δημόσιος λόγος και οι αναφορές πάνω σε αυτήν την «έκτακτη ανάγκη» είναι βασισμένοι πάνω στην εθνική ιδέα. Το «εθνικό καθήκον», η «εθνική προσπάθεια» απαιτεί θυσίες και θύματα (από τους «από κάτω»). Όλο το πολιτικό φάσμα, από την Αριστερά έως την πιο άκρα Δεξιά, μιλά με όρους πολέμου και μας καλεί να συν-στρατευτούμε, να δικαιολογήσουμε την υποτίμηση και την καθυστάση των ζώων μας και να θυσιάσουμε για να ξεπεράσουμε «όλοι μαζί» τα δύσκολα. Από τους σκατόψυχους της (ακρο- και κεντρο-) Δεξιάς, μέχρι όλες τις αποχρώσεις της Αριστεράς, το μόνιμο διακύβευμα είναι η επιβίωση της πατρίδας και η ενδυνάμωση της εθνικής κυριαρχίας. Να το πούμε αλλιώς; ενδυνάμωση και επιβίωση δηλαδή των αφεντικών, των επιχειρήσεών τους και του πολιτικού προσωπικού.

Αυτή η κομματική ομοψυχία με το ένα χέρι συστρατεύει πρόθυμους κανίβαλους για τον εσωτερικό πόλεμο ενάντια σε όλους εμάς που απειθαρχούμε, αντιστεκόμαστε ή/και περισσεύουμε, και με το άλλο χέρι προετοιμάζεται για την επιλογή του εξωτερικού πολέμου. Γιατί οι καπιταλιστικές κρίσεις δεν ξεπερνιούνται μόνο με κοψίματα εξόδων, αλλά κυρίως με μακελειό. Ήδη, ο ελληνικός στρατός αποτελεί κομμάτι των δυτικών στρατιωτικών επιθέσεων ή κατοχών σε διάφορες περιοχές και ηπείρους, χωρίς να παραλείπεται και η συνδρομή του στην περιβαλλοντική καταστροφή που επιφέρει η πολεμική βιομηχανία. Οι τόνοι των χημικών από τις πολεμικές επιχειρήσεις στην αιματοβαμμένη Συρία που

σχεδιάζεται να ριχτούν στη Μεσόγειο είναι απλά ένα δείγμα των «εθνικών καθκόντων». Κι αν για τον εθνικισμό της Δεξιάς δε μας εκπλήσσει κάτι τέτοιο –μιας και οι «αλύτρωτες πατρίδες» ήταν πάντα στην ατζέντα τους-, αξίζει να διακρίνουμε και την εθνική ατζέντα της «ανθρωπιστικής» Αριστεράς. Η ντόπια Αριστερά σε κάθε «εθνική κρίση» έχει σπεύσει να (υπο)στηρίξει τα δίκαια του ελληνικού επεκτατισμού, διατηρώντας συγχρόνως τον θεσμικό της ρόλο ως αφομοιωτή και εξομαλυντή των κοινωνικών αντιπολεμικών αντανακλαστικών: εθελουφλώντας επιλεκτικά στις βαλκανικές σφαγές, κάνοντας πλάτες στις ελληνoturκικές εντάσεις στο Αιγαίο, υποβαθμίζοντας το γεγονός της ελληνικής εμπλοκής στη μεσανατολική εκστρατεία του NATO. Πλέον ως ΣΥΡΙΖΑ, η «κοινωνική Αριστερά» πρωτοστάτησε σε συναντήσεις κορυφής με βιομήχανους όπλων, διατυμπανίζει την αριστερή πτυχή του «ανήκωμεν εις τη Δύση» (και στην αγκαλιά του NATO), αναγνώρισε πρώτη απ' όλους τη χούντα της Αιγύπτου ως δημοκρατική κυβέρνηση, συμμετείχε στον πυρετό διαβουλεύσεων του περασμένου καλοκαιριού για την πολεμική εμπλοκή του ελληνικού Κράτους στον συριακό εμφύλιο και προσφάτως δηλώνει –ως επερχόμενη κυβέρνηση– την προσήλωση της στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων των ελληνικών αφεντικών στα πετρελαιικά κοιτάσματα του Αιγαίου –*την πολεμική υπεράσπιση*. Η κοινωνία-στρατόπεδο λοιπόν γνωρίζει την ολοκλήρωσή της μέσα από αυτή τη διευρυμένη εθνική ομοψυχία όλου του πολιτικού φάσματος σε 2 άξονες: υποτίμηση, θάνατος και πειθάρχηση για τους «μέσα», προετοιμασία για το επερχόμενο μακελειό προς τα «έξω».

As μιλήσουμε και για τα άλλα στρατόπεδα: τα «κανονικά»

Αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας-στρατόπεδο που εδώ και 5 χρόνια στήνεται γύρω μας είναι και τα κανονικά στρατόπεδα και το μάντρωμα χιλιάδων νέων για κάμποσους μήνες. Κι αν για λίγο στο πρόσφατο παρελθόν επικράτησε η άποψη πως η στρατιωτική θητεία «θα καταργηθεί» επειδή «οι πόλεμοι είναι ένα πράγμα του παρελθόντος» και «τα κράτη εξανθρωπίζονται», η βαρβαρότητα που ξετυλίγεται γύρω μας την έχει καταρρίψει. Το ελληνικό κράτος για τους λόγους του δεν απεμπολεί το δικαίωμά του στην εκπαίδευση, την εκπαιθάρχηση, το μάντρωμα και την υποτίμηση της ζωής μέσω της στρατιωτικής θητείας –είτε για την τζάμπα εργασία που παρέχουν οι κληρωτοί, είτε για μάντρωμα ανέργων νεαρών, είτε για τη συντήρηση του μιλιταριστικού βαρόμετρου σε υψηλά επίπεδα στην ελληνική κοινωνία, είτε για την προετοιμασία του έμψυχου δυναμικού για καιρούς πολέμου. Και το δικαίωμά του στο χακί μάντρωμά μας το διεκδικεί σθεναρά, είτε χρεώνοντας πρόστιμα 6.000ευρώ σε όσους κηρύσσονται ανυπότακτοι, σέρνοντάς τους σε δικαστήρια για φοροδιαφυγή και απειλώντας τους με κατασχέσεις, είτε εκδίδοντάς τους εντάλματα σύλληψης και σέρνοντάς τους σε στρατοδικεία με κάθε νέα ΕΣΟ.

Ο αναρχικός Χάρης Ρίτσιος είναι από εκείνους που δεν έκαναν το χατίρι στη μαμά-πατρίδα και το ελληνικό κράτος φροντίζει να τον εκδικείται με όσα μέσα έχει στη διάθεσή του. Το 2004, ως ολικός αρνητής στράτευσης δημοσίευσε δήλωση στην οποία εξέθετε το σκεπτικό για την πολιτική του απόφαση να μην καταταγεί στον ελληνικό στρατό. Εννέα χρόνια μετά μετρά ακόμα κλήσεις για κατάταξη, εντάλματα σύλληψης, ένα πρόστιμο 6.000 ευρώ, παραπομπές στο στρατοδικείο του ΡΟΥΦ και ...άσβεστο μίσος για την στρατοκρατία που συνεχίζει επίμονα να διεκδικεί ένα κομμάτι από τη ζωή του. Η εκδικητικότητα απέναντι στους ολικούς αρνητές είναι τέτοια που 3 βδομάδες πριν την εκδίκαση της υπόθεσης και την παρουσία του Ρίτσιου στο στρατοδικείο του ΡΟΥΦ, η εισαγγελική αρχή της ίδιας στρατολογίας εξέδωσε ένταλμα σύλληψης για μία ανυποταξία του Ιανουαρίου του 2014, μόνο και μόνο για την απαγγελία του ίδιου κατηγορητηρίου... Το να είσαι αντιεξουσιαστής και ολικός αρνητής στράτευσης σε καιρούς γενικευμένης συστράτευσης κανίβαλων –πέρα από πρόταση αντίστασης και αλληλεγγύης ενάντια στον πιο βάρβαρο κρατικό πυλώνα στο εδώ και στο τώρα– είναι διπλά επικίνδυνο για το ελληνικό κράτος: γιατί αποτελείς ανάχωμα τόσο στον πόλεμο ενάντια στους περισσευούμενους «από κάτω» αυτής της κοινωνίας, όσο και στον πόλεμο ενάντια στους «απ' έξω» προς τον οποίο μας οδηγεί η εξελισσόμενη παγκόσμια καπιταλιστική κρίση.

Έχουμε κάνει την ίδια επιλογή με τον Χάρη Ρίτσιο: αρνηθήκαμε και προτάσσουμε την άρνηση κατάταξης με το συγκεκριμένο τρόπο γιατί θεωρούμε πως είναι μια πολιτική επιλογή που ταιριάζει όχι μόνο στις αξίες μας αλλά και στους καιρούς μας. Έχουμε –και συγχρόνως αρνούμαστε εκ θέσεως την πληρωμή τους– μπόλικο πρόστιμα των 6.000ευρώ, κλήσεις σε δικαστήρια και συλλήψεις. Είμαστε εργάτες, άνεργοι, φοιτητές που οργανωνόμαστε σε αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και μαχόμαστε ενάντια στη ληηλασία των ζώων μας. Και έχουμε απεριόριστα αποθέματα αλληλεγγύης για τον κοινό μας σκοπό και μίσους για τα αφεντικά μας –χακί ή κοστουμαρισμένα. Η αλληλεγγύη στους ολικούς αρνητές στράτευσης είναι διαπιστευτήριο της βούλησης ενός κομματιού των «από κάτω» αυτής της κοινωνίας να αποτελέσουν τον εχθρό που αρμόζει στα γαλιανόλευκα αφεντικά αυτού του τύπου και στους σχεδιασμούς τους.

Αλληλεγγύη στον ολικό αρνητή στράτευσης Χάρη Ρίτσιο

**Συγκέντρωση αλληλεγγύης
25/06, 8:30πμ
στρατοδικείο Ρουφ (Π. Ράλλη 1)**

**Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης
olikiarnisi.espivblogs.net
Ιούνιος 2014**

